

Barbara Cartland

Kaks südant Ungaris

Barbara Cartland
Two Hearts in Hungary
1991

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud PS Kujundus
Toimetanud Maris Kurme
Korrektor Elle Raiend

© Cartland Promotions 1991
All rights reserved.
© 2009 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10412
ISBN 978-9949-20-110-5

Autori märkus

*K*ui ma 1987. aasta lihavõtete ajal Budapestis käisin, näis see mulle ühe Euroopa kauneima linnana.

Samas oli kõik väga palju muutunud sellest ajast, kui Austria keisrinna Elizabeth seda maad südame lähedaseks pidas.

Revolutsiooni käigus, nagu paratamatult juhtub, lõhuti enamik lossi sisustusest, ent nüüd on seal muuseum.

Karolyi loss lõhuti maha 1933. aastal ja suur osa vanu maju on samuti kadunud.

Ehkki vaesust polnud näha, tajusin ma piiranguid, mida raudse eesriide taga elamine peale surub ungarlastele, kes on alati vabadust armastanud.

Sõites Doonau ääres, kust avanes mõlemale kaldale vapustav vaade, küsisin ma:

BARBARA CARTLAND

„Kus on kõik hobused? Tundub kummaline tulla Ungarisse ja mitte näha hobuseid!”

„Te olete praegu puhkerajoonis,” öeldi mulle, „ja kesklinn ehk ärirajoon, jäi just selja taha. Edasi tuleb põllumajanduslik piirkond ja alles tükk aega pärast seda näete te mõnesid meie hobuseid.”

Ma ei kujuta ette, mis võiks olla ungarlaste jaoks masendavam, sest hobused on alati olnud osa nende elust ja perekonnast.

Kui ma Ungarist lahkusin, kontrollisid vööle kinnitatud suurte püstolitega sõdurid lennujaamas minu passi kolm korda.

Võin vaid oletada, et nad tahtsid veenduda, et ma pole põgeneda üritav ungarlane!

Esimene peatükk

1878

*L*eedi Aletha Ling tõttas majja ja jooksis läbi vestibüüli otse söögituppa.

Ta teadis, et on hiljaks jäänud, aga hommik oli olnud imeline.

Seetõttu oli ta ratsutanud kauem, kui oli kavatsenud.

Kui ta tuppa astus, tõstis tema isa, Buclingtoni hertsog pea ja Aletha kiirustas ütlema:

„Anna andeks, et hilinesin, isa. Mul on tõesti kahju, aga päikese käes oli nii ilus, et ma unustasin ajakulu.”

Isa naeratas ja Aletha nägi kergendust tundes, et ta pole pahane.

Tõtt-öelda paistis isa olevat vägagi rahulolev ja neiu arutles endamisi, miks.

Ta tõstis endale toitu serveerimislaualt, mis oli eelroogadest lookas. Seal oli kala, vorste, neere, mune ja värskaid seeni.

Kui ta lauda istus, ütles isa:

„Ma sain väga häid uudiseid!”

„Häid uudiseid, isa? Kellelt?”

„Austria keisrinnalt!”

Aletha pani kahvli käest ja hüüatas:

„Kas see tähendab, et ta võttis su kutse vastu?”

„Jah,” vastas hertsog rahulolevalt. „Tema Majesteet tuleb nädalaks siia ning läheb Northamptonshire’is asuvasse Cottesbrook Parki edasi.”

Aletha ahhetas ja sõnas:

„Nii et ta läheb Pythcley omadega jahile.”

„Just,” kinnitas hertsog, „ja kahtlemata on krahv Spencer selle üle väga rõõmus!”

Alethale tuli meelde, et kaks aastat tagasi oli keisrinna Elizabeth üürinud Towcesteris asuvat Easton Nestonit.

Keisrinna oli soovinud pidada jahti Bicesteri ja hertsog Graftoni kuulsate jahikoertega.

Ta oli tekitanud tõelise sensatsiooni.

Inglased polnud uskunud jutte tema ratsutamisoskusest, arvates, et nii kaunis naine nagu keisrinna saab olla ainult pühapäevaratsutaja.

Kaks siidant Ungaris

Juhtus lausa nii, et kaks väljavalitud ratsanikku, kolonel Hunt ja kapten Bay Middleton, kes pidid Elizabethi saatma, polnud oma ülesandega sugugi rahul.

„Kes see keisrinna minu jaoks on?” oli kapten Middleton hertsogilt küsinud. „Ma täidan käsku, aga eelistaksin üksinda ratsutada.”

Ta võttis oma sõnad tagasi kohe, kui oli keisrinna-ga kohtunud.